

tako se je zgodilo, kakor je preračunal.

Najprej so biriči odšteli deset palic človeku, ki se je bil jezil. Ko so se jim pri teh roke dobro razmajale, so odmerili po trideset gorkih vratarju, pisarju in ministru. S tem je bila kraljeva kupnina za avtomobil izplačana. Ker je manjkalo pa vratarju, pisarju in ministru še vsakemu po deset palic do izgovorjene nagrade, jim je te v poštenjakovem imenu doplačal prejemnik prvih desetih palic, ki je priliko pošteno izkoristil. Tako mastne in vroče jim je priložil, da so kar cvrčale.

Vrag je stal med ljudmi, ki so vse to gledali in vriskali od veselja, da so trije ptiči našli svojega mojstra. Od začetka se je kislo držal, ali potem si je dejal: »Tistemu človeku je res ustregel, toda sam od tega nima dobička, saj je še avtomobil zastonj dal!«

Že se je veselil, da bo poštenjaka duša vendar njegova, ker je stavo dobil, toda kmalu je videl, kako se ljudje zgrinjajo okrog poštenja-

ka in naročajo pri njem avtomobile. Zdaj pa ni rekel nobene besede več. Prebledel je in samo na tihem neznanško grdo zaklel, tako grdo, da bi hišo na mah plamen objel, če bi človek le v mislih njegovo kletvico ponovil. V jezi je pograbil vratarja, pisarja in ministra ter hkrati tako strašno udaril z ного ob tla, da se je pri priči udril do pekla. Tam je zalučal svoje tri nemarne duše v ogenj, nakar se je v ihti sesedel.

»Ljubi moj sin, kaj se ti je pripetilo, da si ves v solzah?« — ga je vprašal stari vrug.

»Spoznal sem, da poštenemu človeku sam vrug ne more do živega,« je zajecel mladi.

Tedaj ga je pa peklenški oče nežno objel, počehljal med rogmi in mu tolažilno dejal: »Nič ne jokaj, sinko moj, zakaj vedi, da midva samo tistim poštenjakom ne prideva do živega, ki imajo kaj soli v glavi, a takšnih je na svetu strašno malo.«

In na žalost je stari vrug resnico povedal.

IZ MLADIH PERES

ZIMSKA

Dolgo smo čakali sneg:
zdaj pogumno na smučeh,
samo radost, vrisk v očeh,
vozimo čez dol in breg.

Jej, kako lepo drči,
vse krog nas se veseli,
nihče nič se ne solzi,
če piko naredi na i.

Vojko Burger

PESMICA O KRTU

Črn kožušček
krta odeva,
v hladni zemlji
ga skrbno ogreva.
Ni lenušček!
Vedno je marljiv,
vse preišče

v rovih, je pazljiv.
Res, nožice
niso kaj lepe,
kakor lopate so
k truplu pripete,
ali z njimi
zemljico rahlja,
rove dela,
kakor ve in zna.
Vse ličinke
v domek svoj si znosi,
jih potem po malem
zajtrkuje, kosi.
Tam kjer zemlja
trda je ko skala,
jo je pridnost
krtova zrahljala.
Ej, zato mu
žalega ne stori,
saj koristi
v njivi in na dvori.

L. Č.